

[Vagn Bro.]

sætning til det, som det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen bemærkede, sige, at den private Godgørelse, der gennem Aarhundreder har hjulpet mange, vil vi ikke paa nogen Maade træde hindrende i Vejen. Vi ønsker selvsagt ikke Landet oversvømmet af den ene store offentlige Indsamling efter den anden. Vi ønsker paa den anden Side, i hvert Fald hvad de betydelige Indsamlingsbeløb angaar, at vi kan have en forsvarelig Kontrol, men vi ønsker ikke, at den frie Indsamlingsret begrænses i Forhold til gældende Praksis. Ved det foreliggende Lovforslag er, saa vidt jeg kan se, en vis hævdunden Praksis blevet indskrænket, idet man i Forhold til Fortidens Opfattelse har udvidet det Omraade, hvor der skal søges Tilladelse. Hidtil har man nemlig ikke blot ikke behøvet Tilladelse til rent private Indsamlinger. Man har heller ikke behøvet den, naar man vel henvendte sig til Offentligheden, men ikke gjorde det ved paatrængende personlig Henvendelse, kun ved et mere upersonligt Opraab i Aviser, Opfordringer pr. Brev o. s. v. Alle saadanne Henvendelser har ikke været fulgt af den personlige og generende Henvendelse. Hvis en Indsamling af denne Art indbringer store Bidrag, har jeg intet imod, at man paa Forhaand gennem Lovgivning har sikret Adgang til Revision. Dette er rimeligt, men selve Indsamlingen, der jo foregaar under en vis Offentlighed, er efter min Mening af den Beskaffenhed, at man ikke paa noget Punkt i en Tid som denne bør lægge den Hindringer i Vejen. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til, at Staten straks skal gribe ind og kræve Tilladelse i den ene eller anden Form. Hertil kommer yderligere, at den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 3, og som paa et Punkt opretholder den tidligere Praksis, nemlig med Hensyn til offentlig Indsamling gennem Pressen til Støtte for politiske Partier, egentlig ikke forekommer mig at være særlig heldig, idet disse derved isoleres. Hvis man derimod vil opretholde den Praksis, man hidtil har haft, at man, naar man unnlader den rent personlige Henvendelse, kan henvende sig til Offentligheden gennem Blade og paa anden Maade, behøver vi slet ikke at have denne Særbestemmelse; dette vil jeg meget anbefale.

Med Hensyn til Lovforslagets § 4 skal jeg anerkende den rigtige Tanke, der ligger til Grund for Bestemmelsen, nemlig at man ikke skal blande sig i de kirkelige Indsamlinger. Men jeg maa maaske tillade

mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at naar der i § 4 siges, at denne Lov kommer ikke til Anvendelse paa Indsamlinger, der foretages i Kirker og kirkelige Lokaler, saa ser jeg egentlig ikke, hvorfor man gør denne Sondring. Forholdet er det, at mangfoldige kirkelige Indsamlinger foregaar om Sommeren ved udendørs Møder, og det er mig bekendt, at mange ogsaa finder Sted ved Møder omkring i Hjemmene. Jeg vil derfor meget henstille — idet jeg forstaaer, at Regeringen er inde paa den rigtige Tanke, at man ikke skal gøre Indgreb i de Indsamlinger, der her finder Sted —, at man bliver enig om en Udbygning af § 4 i den Retning, som Lovforslaget i øvrigt har.

I § 2 har man sat den Betingelse for Tilladelsen til offentlig Indsamling, at den skal være „til velgørende Formaal eller til Formaal, der har almen Interesse“. Det er jo muligt, at denne Formulering er i Overensstemmelse med hidtidig Praksis, og er den det, har vi fra vor Side intet at indvende imod den; men det faar vi formentlig Lejlighed til at drøfte i et Udvalg.

I Modsætning til det ærede Medlem, der før havde Ordet, kunde jeg egentlig ønske, at til en hel Række af de mindre Indsamlinger var de paagældende Politimyndigheders Tilladelse tilstrækkelig. Det drejer sig her om Forhold, der kan ordnes rent cirkulæremæssigt, saa at Sagen ikke i hvert enkelt Tilfælde behøver at gaa til Justitsministeren, hvad vel heller ikke efter Lovforslaget er strengt nødvendigt. Men det vil være rigtigt, at man paa de Omraader, hvor der er en vis Ensartethed, opnaar en lettere Form af Hensyn til den lokale Befolkning.

Da vi nu endelig skal have en Lovgivning paa disse Omraader, hvad jeg altsaa mener, der kan være Rimelighed i — med de Begrænsninger, jeg har nævnt —, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der er saa meget andet, der hører ind under det her forhandlede Omraade. Det er f. Eks. alle de mange „Dage“, vi har, og som volder uhyre Besvær ude omkring, fordi Reglerne er saa overordentlig forskellige og administreres saa forskelligt. Der er endvidere Tombolaer og Andespil og meget andet, der spiller en overordentlig stor Rolle i Foreningslivet. Det vilde sikkert være rigtigt, om vi nu fik en samlet Lovgivning for alle disse Ting — det kan jo ske ved Tilføjeelse af nye Paragraffer til Lovforslaget —, jeg tror, det vilde være til Gavn for alle.

Jeg skal slutte med at sige, at vi fra